

„Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”

Cuvânt despre purtarea suferințelor și răbdarea pătimirilor

Voi întrebați: „Doamne, Doamne, oare ușor este să fii prigonit? Oare ușor este să mergi prin ușa cea strâmtă și pe calea cea pietroasă?” Voi întrebați cu nedumerire, poate că în inima voastră se strecoară îndoiala: „Oare chiar este ușor jugul lui Hristos?” Iar eu vă spun: „Da, da ! Ușor, din cale-afară de ușor”. Dar de ce ușor ? De ce este ușor să mergi în urma Lui pe calea cea spinoasă ? Fiindcă nu vei fi singur, istovit de puteri, ci te va însoți însuși Hristos; fiindcă harul Lui cel nemăsurat îți va întări puterile când te vei chinui sub jugul Lui, sub sarcina Lui, fiindcă El însuși te va sprijini, te va ajuta să porți această sarcină, această cruce.

Vă vorbesc nu numai din rațiune, ci din proprie experiență - fiindcă trebuie să vă mărturisesc că atunci când mergeam pe o cale foarte grea, când purtam sarcina grea a lui Hristos, ea nu era nicidecum grea și calea aceea era o cale plină de bucurie, fiindcă simțeam în chip cât se poate de real că alături de mine merge însuși Domnul Iisus Hristos și sprijină sarcina mea și crucea mea. Grea era această sarcină, însă îmi amintesc de ea ca de o bucurie luminoasă, ca de o mare milă a lui Dumnezeu - fiindcă harul lui Dumnezeu se revarsă din belșug asupra oricui poartă sarcina lui Hristos. Asta anume fiindcă sarcina lui Hristos este nedespărțită de harul lui Hristos, anume fiindcă Hristos nu-l lasă singur pe cel ce a luat crucea și merge în urma Lui, nu îl lasă lipsit de ajutorul Său, ci merge alături

de el, sprijină crucea lui, îl întărește cu harul Său. Amintiți-vă de sfintele Lui cuvinte, căci mare adevăr este cuprins în ele: *Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară*. Pe voi toți, pe toți cei care ați crezut în El, vă cheamă Hristos să mergeți în urma Lui luând sarcina Lui, jugul Lui. Deci, nu vă temeți, mergeți, mergeți cu îndrăzneală. Nu vă temeți de spaimile cu care vă amenință diavolul, care încearcă să vă împiedice mergerea pe această cale. Scuipați asupra diavolului, goniți-l pe diavol cu Crucea lui Hristos, cu numele Lui. Înălțați-vă ochii către cer, și-L veți vedea pe însuși Domnul Iisus Hristos, Care merge împreună cu voi, ușurând jugul vostru și sarcina voastră. Amin. (*Predică din 28 ianuarie 1951*)

Sf. Ierarh LUCA AL CRIMEEI

Sfântul Ierarh Luca al Crimeei (1877- 1961) a fost hirotonit în plină teroare bolșevică, fiind deja foarte apreciat ca doctor chirurg pentru descoperirile sale. Văduv și cu patru copii, în ciuda amenințărilor comuniste, insistă să apară la conferințe și în sala de operații cu rasa de preot pe el. Este marginalizat și trimis în exil în gulagul sovietic pentru credințioșia sa nestrămutată. Devine episcop, rămânând, totodată, unul din cei mai mari chirurși ai vremii sale. Pentru jertfelnicia cu care i-a îngrijit pe cei suferinzi, pentru mărturisirea dreptei credințe în vremuri de prigoană și minunile săvârșite încă din timpul vieții sale, Sfântul Luca a fost canonizat de Biserica Ortodoxă Rusă.

Nu Dumnezeu este vinovat pentru necazurile noastre

În editorialul ultimului număr al revistei noastre am constatat existența unei asemănări semnificative între istoria poporului lui Israel și istoria recentă a poporului român; între lepădarea acelora de Dumnezeu Savaot care le dăruise pământul făgăduinței și lepădarea prin faptele sale a poporului român de Hristos, Cel ce ne-a rânduit să trăim pe acest minunat și binecuvântat pământ unde ne-am zămislit ca neam.

Înțelegem însă, cu adevărat, care sunt consecințele unei astfel de părăsiri? Unii dintre noi, considerând că totul se datorează conspirațiilor, sunt convinși că întotdeauna altcineva e vinovat de tot ce ni se întâmplă. Ceilalți, care împărtășesc o credință „serafimică”, în fond edulcorată și căldicică, nu pot accepta realitatea descrisă în culori atât de dure: „se exagerează prea mult, lucrurile nu stau chiar așa”, își susțin ei dezacordul, fără a oferi o altă explicație crizei pe care, de altfel, nici nu o sesizează prea acut.

Nouă, cu multă mâhnire trebuie să o spunem, aceste atitudini ne-au amintit de reacțiile pe care le-a stârnit *tsunami*-ul ce a devastat în urmă cu cinci ani litoralul Thailandeii și al altor țări cu potențial

turistic. Au murit zeci de mii de oameni, peste un milion de gospodării au fost distruse, a apărut holera, dizenteria și malaria. O treime dintre victime au fost copii. A fost ca un duș rece pentru întreaga omenire acel val uriaș care a înecat în câteva zeci de minute unul dintre cele mai blestemate locuri de pe planetă. „Blestemate”, pentru că în acea frumoasă țară, cu oameni blânzi și buni, dar extrem de săraci, se dezvoltase poate cel mai mare stabiliment al prostituției și homosexualității din întreaga lume.

Intellectualii de vază, politicieni și afaceriști, judecători și legislatori de frunte ai statelor europene și ai SUA se urcau la sfârșit de săptămână în avion pentru a petrece câteva zile, o mică vacanță în acel paradis al desfrânării și perversiunilor. Atât de celebru și de consacrat oficial ajunsese bordelul internațional în care se transformase Thailanda, încât guvernul finlandez dădea la jumătatea anilor 1990 un ajutor bănesc cuplurilor care doreau să-și refacă potențialul sexual prin vacanțe erotice în această țară. Însuși guvernul thailandez a protestat în fața

Urcușul către Înviere

„Iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi dat arhierilor și cărturarilor...
Și-L vor batjocori... și-L vor omorî, dar după trei zile va învia” (Marcu 10:33-34)

Cât de minunat a rânduit Biserica această binecuvântată perioadă a postului Paștelui ca o recapitulare și reactualizare a evenimentelor centrale ale istoriei mântuirii omului! Și când spunem *reactualizare* avem în vedere trăirea în chip real a acestor momente ale tainei Iconomieii lui Dumnezeu, care se desfășoară începând cu izgonirea din rai după căderea în păcat a lui Adam și până la Învierea Domnului, o anticipare a celei de-a Doua Veniri întru slavă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Duminica lăsatului de sec de brânză

A izgonirii lui Adam din rai

Cum altfel putea începe postul decât prin identificarea sufletului nostru cu Adam cel vechi, care pentru neascultare și neînfrânare a fost izgonit din rai? Plângem pentru Adam, simțindu-ne solidari cu întreaga fire umană căreia noi îi aparținem și împreună cu care împărtășim urmările căderii.

Din pământ m'am zidit cu mâna lui Dumnezeu, și cum că iarăși am să mă întorc în pământ eu, ticălosul, am auzit. Cine nu mă va plânge pre mine, cel lepădat de la Dumnezeu, și care am schimbat raiul cu iadul? (Canonul cel Mare, cântarea a 5-a)

Dar, în pocăința lui Adam cu care ne identificăm la începutul postului, plângem propriile păcate, mândria, neascultarea și neînfrânarea prin care ne-am pătat haina botezului – *Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat! –, ne-am dezbrăcat de haina virtuții, rămânând goi asemenea protopărintelui*

nostru, care, dintr-odată, s-a trezit gol în fața lui Dumnezeu după ce a mâncat din pomul neascultării.

Plâng și mă tânguiesc cu sufletul, și cer să se adaoge ochilor mei mulțime de lacrimi, când privesc și văd goliciunea mea, care o am câștigat prin călcarea poruncii Domnului. (cântarea a 5-a)

Suflete al meu prea-ticăloase, depărtatu-te-ai de Dumnezeu pentru neînfrânarea ta; lipsitu-te-ai de desfătarea raiului, de îngeri te-ai despărțit, în stricăciune te-ai pogorât; o, ce cădere! (cântarea a 6-a)

Sufletul caută vindecare de boala suferinței, a durerii și a morții, și dorește întoarcerea în raiul pe care l-a pierdut, dar pentru aceasta trebuie curățire de păcate și întărire în virtuți prin credință, multă pocăință, lacrimi și post.

Călătoria bunătăților s'a deschis. Cei ce

voiți să vă nevoiți intrați, încingându-vă cu nevoița cea bună a postului. Că cei ce se luptă dupre lege, dupre dreptate se și încununează. Și luând toată într'armarea crucii să ne luptăm împotriva vrăjmașului, ca un zid nestruciat ținând credința, și ca o platoșă rugăciunea, și ca un coif milostenia; în loc de sabie, postul carele taie toată răutatea de la inimă. Cel ce face acestea, va primi cununa cea adevărată de la împăratul tuturor, Hristos, în ziua judecării. (De la Laude)

Și numai astfel, identificându-ne prin pocăință cu vechiul Adam, vom putea să începem urcușul către Învierea Domnului, pentru a ne asemena prin urmarea lui Hristos, noului Adam. Dar biruința poate fi posibilă numai prin puterea dătătoare de viață, care izvorăște din crucea și pătimirile Cuvântului lui Dumnezeu care s-a făcut om.

Depărtați fiind, Doamne, din rai mai năinte, pentru mâncarea cea din lemn,

iarăși ne-ai adus pre noi prin crucea și prin patima Ta, Mântuitorule și Dumnezeuul meu; prin care întărește-ne să săvârșim postul cu cuvioasă curăție, și să ne închinăm dumnezeieștii Învoieri, Paștilor celor mântuitoare; cu rugăciunile celeia ce Te-a născut pre Tine. (De la Laude)

Duminica cea dintâi a Sfântului Post

Duminica Ortodoxiei

În această Duminică, Biserica ne face atenți că pe drumul mântuirii nu se poate pleca decât întemeiați pe dreapta credință.

Creștin este – spune Sfântul Ioan Scărarul – cel ce imită pe Hristos pe cât e cu puțință oamenilor prin cuvinte și fapte și crede cu o cugetare dreaptă și neprihănită în Sfânta Treime. (Scara)

Dintru început în această Duminică a fost rânduită sărbătorirea biruinței pe care Ortodoxia a avut-o în fața celor care luptau împotriva icoanei, care, sub motivul că icoanele sunt chipuri

idolatre, voiau să conteste însuși adevărul Întrupării Domnului. Ca pe niște păgâni îi socotește Biserica pe toți cei care cu numele se numesc creștini, dar necinstesc închinarea la sfintele icoane și la sfintele moaște.

Lumea toată se veselește, că iată Domnul a surpat din înălțime stăpânia păgânătății, cu nespusă rânduială; și cei smeriți ne-am înălțat astăzi la dreapta credință [...]

Cinstea icoanei se înalță la chipul cel dintâi, zice Sfântul Vasile. Pentru aceasta, cu dragoste cinstim icoanele Mântuitorului Hristos și ale sfinților; ca nu cumva

De două mii de ani... sau nebunia războiului împotriva lui Hristos

„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o...” (Ioan 1:1-5)

Tot mai greu este să găsești în zilele noastre aspecte ale lumii contemporane care să nu-și trădeze, direct sau indirect, intenția anti-hristică. Pentru că, dacă toate prin Hristos s-au făcut „și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut”, niciun aspect al creației nu poate fi înțeles cu adevărat decât prin raportare la El, Rațiunea de a fi a toate și a tuturor: nimic din cer și de pe pământ nu Îi e străin Lui, Care e dorința și nădejdea tuturor.

Fie că ne întoarcem privirile spre uimitoarea rânduială care domnește în natură, fie că încercăm să înțelegem această covârșitoare alcătuire care este

omul, inel de legătură între cele spirituale și cele materiale, întâlnim aceeași Rațiune care împânzește toate prin rațiunile sale, Același Hristos care ne cheamă prin cuvintele Sale.

De aceea, orice încercare de a mutila ființa lucrurilor și a legilor care le guvernează, orice încercare de a destructura ființa umană și rațiunile după care aceasta a fost creată – atât în dimensiunea ei personală, cât și în cea socială – se raportează direct la Cel prin care toate își au existența.

Asistăm în ultimul timp la accelerarea unui proces cu rădăcini adânc înfipte în solul culturii

occidentale, la manifestarea unui cancer care deja a intrat în metastază:

- în societatea contemporană, medicina nu mai slujește vieții, ci morții, prin avort, eutanasiu și, mai nou, prinuciderea oamenilor pentru prelevarea de organe;

- știința nu mai caută cunoașterea legilor naturii spre slava lui Dumnezeu, ci spre hulirea Lui, prin încălcarea legilor creației cu ajutorul ingineriei genetice și spre mutilarea ființei prin crearea de hibridi monștruoși;

- familia tradițională e distrusă și redefinită după bunul plac al desfrânaților cu ajutorul organismelor internaționale, al științei și al statului; educația, din mijloc de cultivare a potențialităților ființei umane, a devenit instrumentul celei mai ample reevaluări a tuturor valorilor tradiționale;

- statul nu-și mai slujește și apără cetățenii, ci își folosește agenții într-un război împotriva propriei populații, asemenea unui organism în care un virus a luat mințile celulei;

- mijloacele de informare în masă au devenit cele mai perfecționate mijloace de dezinformare și manipulare în masă, de diseminare a poftii de avuție și bani, a desfrânării, a fricii, a deznădejdii și hulei.

O îndoită moarte caută să-și înfigă astăzi rădăcinile în solul lumii: sufletul e distrus prin hrana putredă a culturii nihiliste, iar trupul printr-o hrană modificată genetic care slăbește organismul și-l stoarce de vitalitate. Medicina, știința, familia, educația, dreptul, economia și politica, din cadre și mijloace de ocrotire și îmbogățire a ființei umane au devenit instrumente ale corupției și stricăciunii. Persoana umană, din chip și asemănare a lui Dumnezeu, a fost redefinită într-un cip printr-o combinație de numere.

Pierderea oricărui sens al firescului în ziua de azi e strâns legată de distrugerea rațiunilor firești ale lucrurilor, după care Dumnezeu a rânduit lumea, fie că vorbim de ordinea naturală sau de cea umană. Dar pentru că aceste rațiuni își au obârșia în Fiul lui Dumnezeu, Rațiunea dumnezeiască, esența acestui război împotriva omului și a ființei e dată de un război împotriva lui Hristos: „Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe mine mai înainte decât pe voi M-a urât”. (Ioan 15:18) Astfel, când auzim că printr-o „directivă a egalității” UE a interzis recent afișarea însemnelor religioase în organizațiile de pe spațiul Uniunii, ceea ce practic

„Că omenirea Europeană a făcut legământ cu moartea și învoială cu iadul este cel mai vădit lucru dintre toate cele petrecute în istoria lumii în ultimele două sute de ani. Europa întreagă duhnește a moarte. Universitățile Europene propovăduiesc moartea. Cărturarii Europeni descriu moartea. Oamenii de știință Europeni fac moartea nemuritoare. Politicienii Europeni lucrează pentru moarte.

Dascălii Europeni sădesc moartea în sufletele tinerilor. Imperialiștii Europeni răspândesc moartea în întreaga lume. Revoluționarii Europeni poartă stindardul morții. Europa modernă este sinonimă cu moartea. Nu vrea să știe de viața de după moarte.”

Sfântul Nicolae Velimirovici, Prin fereastra temniței, p. 220

„Tehnologia cipului RFID va invada societatea” - interviu cu Virgiliu GHEORGHE

Presa Ortodoxă: Vestea introducerii cipurilor în România a produs multă neliniște în rândul credincioșilor ortodocși. Credeți că această reacție este justificată?

Virgiliu Gheorghe: Dacă ar fi existat o mai bună informare, cred că reacția ar fi fost cu mult mai puternică și mai eficientă. Din punct de vedere științific, românii nici nu bănuiesc care sunt consecințele introducerii monitorizării indivizilor prin intermediul cipului biometric.

P.O.: Dar, în Occident, care e situația?

V.G.: Trăim un paradox: în societatea hipermediatizării și a suprasaturației informaționale, adevărul nu mai are nici o relevanță, adică oamenii ajung să nu mai știe nimic din ceea ce ce e important pentru viața lor, sunt reduși de ziare și televizor la condiția de „consumatori” pasivi. În plus, informația de calitate circulă greu, căci nu se vinde bine, iar adevărul întotdeauna deranjează pe cei puternici. Chestiunea cipului biometric trebuia tratată în primul rând de bioeticieni, de specialiști în comunicare, de sociologi și psihologi etc. De ce aceștia nu sunt chemați să vorbească și nu sunt ascultați?

Din păcate, în mass-media noastră subiectul e tratat interesat. Cu toate că există opinii, exprimate chiar și în cadrul Parlamentului European, prin care acest sistem RFID precum și sistemul biometric de identificare al persoanei

sunt criticate, mass-media noastră tratează subiectul prin minimalizare, persiflare și, în cele din urmă, prin intimidarea celor care îndrăznesc să se opună și care se aleg, astfel, cu epitete ca „obscurantist”, „fanatic”, „fricos”. Se pare însă că nu noi, ci alții se tem. Dacă nu le-ar fi fost frică celor care ne conduc, atât cei din Bruxelles, cât și cei din București nu ar fi făcut tot posibilul să ocolească o dezbatere onestă.

P.O.: Am văzut citate opiniile „Grupului european de etică în știință și noi tehnologii”, ca și cum ar fi ale „Comisiei Europene”. Care este de fapt rolul Grupului în deciziile care se iau la nivel european?

V.G.: Unul foarte redus sau chiar inexistent. În orice caz, un rol pur consultativ, nu executiv. Comisia Europeană solicită astfel de opinii, nu numai pe tema cipurilor, pentru a da impresia că are un caracter democratic. Organizează „dezbateri”, dar face, în cele din urmă, așa cum vrea. E o metodă de a păstra fațada democratică și, în același timp, de a îngropa subiectul și a „liniști” temerile.

În chestiunea cipurilor biometrice, Comisia Europeană are o atitudine contrară nu numai față de Grupul de etică, ci și față de Comitetul Economic și Social European care afirmă în mod clar că tehnologia RFID nu trebuie folosită pentru localizarea persoanelor.

Comisia nu numai că nu a urmat spiritul argumentelor Grupului etic și ale CESE, dar a și impus actele biometrice ca obligatorii în Comunitatea Europeană, prin care persoana poate fi urmărită. În plus, abordarea lor este una hotărâtă în favoarea dezvoltării aplicațiile cipului RFID, pornind de la premisa-axiomă sau de la „dogma” că tehnologia e neutră. Pe temeiul acestui sofism, în ultima sută de ani s-a schimbat aproape complet lumea și se schimbă sau, mai degrabă, degenerază în mod accelerat.

P.O.: Vreți să spuneți că tehnologia în sine nu este neutră?

V.G.: Evident. Tehnologia produce mutații majore în percepția omului, în existența sa, îi poate schimba cu totul modul de viață. Uitați-vă numai cât de mult ne-a afectat telefonul mobil viața cotidiană. Tehnologia are propriile intenționalități, este precum Golemul din mitul evreiesc, care, deși e făcut de

un om, scapă de sub controlul acestuia pentru a începe să distrugă lumea.

P.O.: Așadar, tehnologia poate avea și un potențial negativ. Există situații când o putem socoti rea în sine?

V.G.: Desigur. Atenție, ne referim nu la procesul tehnologic în sine, ci la ce stă în spatele acesteia, la ce se intenționează să se obțină cu ea! Mijloacele pot avea un vădit caracter malefic. McLuhan, poate cel mai important cercetător al comunicării din ultima vreme, demonstrează încă de acum jumătate de veac că este o păcăleală a crede că mijloacele sunt neutre. Ca și cum, spune acesta, o bombă e rea dacă e aruncată peste orașul nostru și este bună dacă decimează familiile inamicului. În mod evident, mijloacele sunt rele în sine dacă funcția pe care o au înscrisă în alcătuirea lor este una malefică, iar ele sunt folosite potrivit funcției. De ce drogurile sunt distruse de poliție atunci

Cipul biometric

Între profețiile Cărții Apocalipsei și reglementările UE

Presa Ortodoxă: Ce părere aveți despre folosirea de către puterea politică a biometriei și a tehnologiilor de tip RFID în identificarea persoanei?

Pr. Prof. Dr. Mihai Valică: Introducerea cip-urilor este, fără îndoială, un scandal. Neacceptarea cip-urilor biometrice nu trebuie privită ca o **reacție pe fondul unui fanatism religios**, așa cum încearcă unii din mass-media să sugereze, ci, mai întâi de toate, ca o reacție de apărare firească împotriva unei înregimentări forțate într-un sistem de supraveghere suspect.

După părerea mea introducerea cipurilor este neconstituțională și antidemocratică, întrucât nu s-a realizat prin dezbatere publică națională și încălcă flagrant „drepturile omului” prevăzute în Constituția României și în alte legi internaționale. Privându-ne de libertatea noastră de opinie și opțiune, executând orbește și slugarnic toate recomandările UE, statul român, și prin faptul că nu încearcă o negociere și o nuanțare cu UE sau cu SUA, care să țină cont de drepturile noastre cetățenești, religioase sau de siguranță personală sau națională, **devine doar un simplu angajat și funcționar al Uniunii Europene sau al unor interese străine, iar noi suntem doar figuranți și tratați ca o simplă marfă**, pe care se poate pune o etichetă, cip-uri și **livra oricui**.

De aceea, cred că expunerea informațiilor digitale ale românilor fără discernământ și discreționar, reprezintă o acțiune inconștientă și iresponsabilă și poate fi considerată chiar ca o trădare a propriilor cetățeni.

P.O.: Credeți că există implicații teologice ale acestei probleme și, dacă da, care ar fi, pe

scurt, acestea?

Pr.M.V.: A nu discuta despre acest subiect din punct de vedere teologic este ca și când nu te-ar interesa *semnele vremii* (Matei 16:3) sau a disprețui profețiile (1 Tes. 5:20), care ne previn despre vremurilor de pe urmă. A nu ține cont de acest aspect vital mântuirii omului, înseamnă a trăi doar după bunăstarea și foloasele timpului, oferite de tehnologia fără granițe, deci fără raportare la Sfânta Scriptură. Prima consecință ar fi desacralizarea omului și a istoriei.

Omul este redus de la *imago Dei* la un simplu număr sau cip electronic, întrucât, din punct de vedere al evidenței biometrice, cel care nu va figura într-o bază de date, nu va exista din punct de vedere fizic, deci social și astfel va fi lipsit de toate drepturile. Or, ontologia omului este iconică și are o identitate taborică, deci față către față în demnitate, cinste și slavă dumnezeiască și nu o identitate numerică impersonală, în sensul apocaliptic ca „număr al omului” (Apoc. 13:18).

Biserica trebuie să lupte împotriva acestei tendințe de a pierde identitatea taborică a persoanei umane și să ia atitudine morală împotriva „științei” imorale, a mondialismului despot și a tehnologiei totalitare și înrobitoare, care transformă pe om într-un număr sau instrument și să atenționeze profetic atunci când știința sau tehnologia nu mai slujește omului, ci unui grup de interese, fie științific, economic, financiar, politic, mondialist etc., și care urmărește să **organizeze creația ca o totalitate închisă, în care omul este micul ei Dumnezeu.**

Persoana umană, chip al lui Dumnezeu între preembrion și „identitate biometrică”

Acestea sunt extremele care circumscriu traseul intenției de dezintegrare organică a persoanei umane și de control asupra ei din primele momente de după concepție și până la sfârșitul vieții pământești, în societatea globalistă.

În înțelegerea creștină, persoana umană reflectă în cel mai înalt grad legătura tainică existentă între om și Dumnezeu. Aceasta pentru că persoana este ea însăși chipul lui Dumnezeu din om și, de aceea, se manifestă în chip plener, în primul rând, prin comunicarea cu Cel cu care se aseamănă, cu Hristos, și mai apoi cu toți ceilalți oameni de care se simte legată prin fire și așteptări.

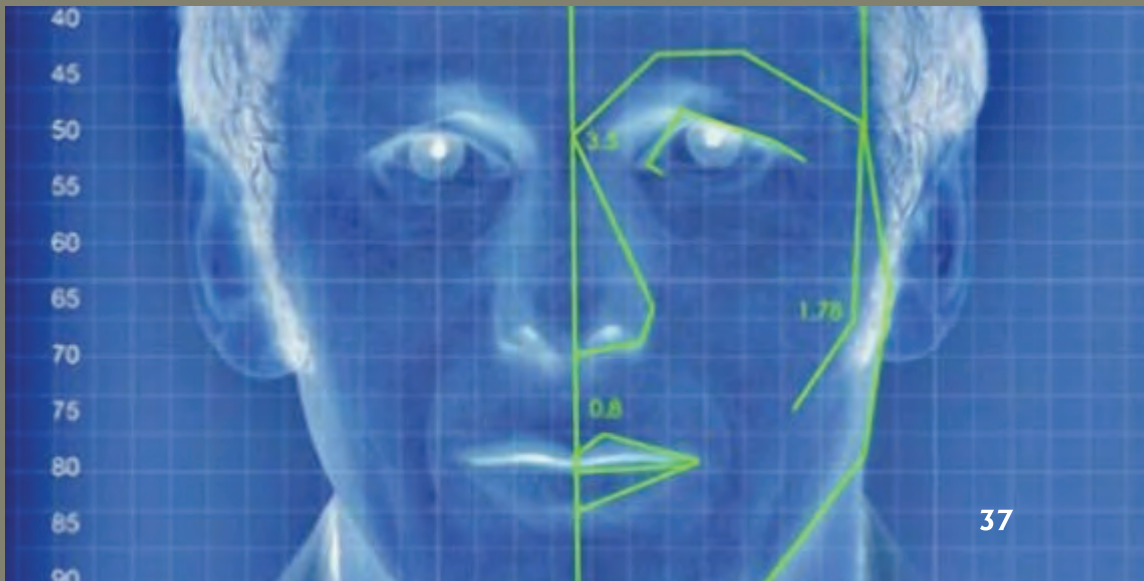
„Eu simt nevoia unei confirmări prin altcineva”, observă Părintele Dumitru Stăniloae, „ca să pot avea siguranța existenței mele reale. Subiectivitatea mea trebuie obiectivată, fără ca să piardă din caracterul ei. Eu simt trebuința să fiu afirmat de cineva, așa cum mă afirm eu, prin libertatea și spontaneitatea lui, să fiu

cugetat, voit, iubit, ca să nu fiu un simplu vis subiectiv”.

Cu mâhnire trebuie să constatăm însă că în societatea globalistă care ni se impune astăzi se urmărește aproape programatic anularea persoanei umane. Adică ceea ce marile dictaturi ale istoriei umanității, în special comunismul, încercau să obțină prin forță, se realizează astăzi prin tehnologie și birocrăție.

Spre exemplu, noțiunea de preembrion (primele 14 zile de viață) separă terminologic momentul concepției omului în pântecul mamei.

Introducerea acestui termen girează tehnicii „autoritatea morală” de a „crea” în eprubetă embrioni umani pentru a-i implanta, pe unii, în pântecul unei femei, iar pe alții să-i conserve prin congelare sau să-i introducă în pântecul unei bestii pentru a li se studia comportamentul (în vederea realizării uterului artificial), sau să fie folosiți în industria farmaceutică sau cosmetică, în

tratarea suferinzilor de parkinson, sau pur și simplu pentru experimente științifice. Și toate acestea numai pentru că prin termenul „pre-embriion” unii înțeleg o categorie intermediară între lucruri și indivizii umani. Aceștia susțin că în primele 14 zile de viață (până la nidarea lui de peretele uterului) omul este o simplă masă de celule, eroare sancționată ferm de laureatul premiului Nobel, Prof. Jérôme Lejeune.

Nici după cele 14 zile nu este recunoscută nașterea unei noi suflări de viață, a unei noi persoane. Deși se admite că acea masă de celule a prins viață, acesteia nu se dă încă statutul de om. Un director de spital de la o maternitate din București justifică în urmă cu câțiva ani posibilitatea de a face avort, invocând o definiție pe care o dă Organizația Mondială a Sănătății omului, în virtutea căreia pruncul din pântecele mamei poate fi considerat om numai după 6 luni de la conceperea sa. Pentru acești savanți nu are nici o semnificație faptul că se cunosc o mulțime de cazuri în zilele noastre în care copiii născuți în luna a 5-a au trăit și s-au dezvoltat normal.

INFO P.O.

Cipul RFID BIOMETRIC conține datele biometrice (fiziologice și comportamentale) „in vivo” în memorie. Acest lucru face posibilă „descoperirea” vieții persoanei „citite” de către oricine are la dispoziție un cititor RFID – sub orice fel de pretext. Chiar și în cazul în care aceste biocipuri nu conțin decât codul de identificare alfa-numeric al persoanei respective, ele reprezintă „parola” și nu interpretarea directă interpelativă.

Există astăzi o mulțime de definiții, reglementări, legi, tehnologii, mecanisme sociale sau, pur și simplu, artificii terminologice prin care omului i se restrânge tot mai mult posibilitatea de a mai exista și manifesta ca persoană în societatea actuală. O încununare a acestora se anunță a fi însă identificarea persoanelor pe calea cipului biometric.

Documentele de identificare biometrice

Deși ni se impune primirea acelor cu identitate cu cip biometric, numai câteva persoane în România ar putea spune cu ce se ocupă această nouă direcție de investigare a realității. În mod rezumativ, Biometria măsoară și analizează datele biologice (fiziologice, comportamentale etc.). Această știință se dezvoltă în trei etape:

- **biometria fiziologică**, care utilizează date ale chipului, amprentei, irisului, retinei, ADN-ului;

- **biometria comportamentală**, care, pe lângă datele fiziologice, utilizează date privind modul de comportare la anumiți stimuli;

- **biometria multimodală**, care combină mai multe date fiziologice și comportamentale pentru a diagnostica și prognoza statistic acțiunile bios-ului, în cazul nostru a individului uman.

Prin urmare, această știință se ocupă de constituirea celui mai precis dosar din câte s-au făcut vreodată vreunui bolnav, deținut politic sau de drept comun. În mod evident, ea nu urmărește identificarea unei persoane, ceea ce intenționa actul de identitate tradițional, ci acumularea de informații tot mai complexe privind persoana umană. Actualul pașaport cu cip constituie doar primul pas în

New Songdo, Coreea de Sud

- primul oraș în care totul va fi supravegheat

S-a spus deseori că utilizarea tehnologiei RFID în actele de identitate este ceva accidental și că nu ar face parte dintr-un întreg proces cu finalitate determinată. Procesul de utilizare a cipului în aproape toate aspectele vieții sociale este o realitate și, mai mult, un proces oficial încurajat și experimentat. Comisia Europeană susține proiectul „internetul obiectelor”, în care fiecare obiect se presupune că va avea un cip atașat. Astfel, fiecare produs, animal și, prin actele de identitate (deocamdată) fiecare om, va avea o identitate virtuală, digitală. Proiectul respectiv este deja pus în aplicare într-un oraș din Coreea de Sud...

În Coreea de Sud, pe o insulă artificială, se va construi primul oraș-experiment în care controlul total va fi asigurat prin tehnologia RFID, tehnologie care se află și la baza pașapoartelor românești din acest an. New Songdo City face parte dintr-un proiect mai amplu de construire a unor orașe super-tehnologizate pe tot cuprinsul planetei. Denumite orașele U (de la Ubiquitous City – Orașele Ubicue), acestea vor implementa întreaga gamă de urmărire și control a persoanei umane. Orașul din Coreea include zone de afaceri în care se vor afla sediile unor mega-corporații, dar și zone rezidențiale pentru angajații acestora. „Coreea a mai atras o dată atenția lumii atunci când a lansat telefonia mobilă. Acum trebuie să ne pregătim pentru următorul pas: RFID și U-city”, a spus dl. An, director în cadrul Autorității Zonei Libere Incheon, agenția guvernamentală care coordonează construirea orașului.

John Kim, șeful proiectului de construcție al noului oraș și fost senior designer pentru Yahoo a declarat că „infrastructura informațională a orașului va fi o platformă de test gigantică pentru noile tehnologii informatice, iar orașul în sine va fi un exemplu pentru stilul digital de viață”, pe care el îl

numește U-life. „U-life va deveni stilul de viață al tuturor”, susține Kim. „Va începe cu un smart-card. O cheie unică sub forma unei cartele cu care puteți să vă încuiați casa, mașina, biroul, puteți cumpăra tichete pentru metrou sau plăti parcare, puteți vedea un film sau închiria o bicicletă ș.a.m.d.”

New Songdo va fi primul oraș echipat în întregime cu Web 3.0, numit și „internetul obiectelor”. M. Townsend, consultant în cadrul unui proiect de transformare a capitalei Coreei într-un Ubiquitous City, spune că „în Coreea ne așteptam la mai puține obstacole sociale și legislative pentru implementarea ei. Cultura coreeană ține mai puțin la intimitate”. B. J. Fogg, director al laboratorului tehnologic din cadrul Universității Stanford, vede construirea acestui oraș ca fiind o etapă de pre-testare a unei idei care în Occident ar fi avut mulți oponenti. „New Songdo City sună ca un imens test pentru a vedea cum reacționează oamenii la astfel de tehnologii și cum le folosesc. Este mai degrabă o oportunitate de a studia pe scară largă utilizarea tehnologiei RFID, mai ușor de realizat în Coreea decât în SUA sau în Europa.” (cf. ro.altermedia.info)

Sfântul Isaac Sirul

Sufletul care are frica lui Dumnezeu nu se teme

Calea lui Dumnezeu e crucea de fiecare zi, căci nimenea nu s-a suit la cer cu tihnă. Calea tihnei știm unde sfârșește, iar pe cel ce se scufundă pe sine în Dumnezeu nu-l vrea Dumnezeu să fie niciodată fără grijă, însă el trebuie să fie cu grijă pentru adevăr. Dar și din aceasta se cunoaște că este sub grija lui Dumnezeu, că-i trimite pururea suferințe. Cel ce voiește să fie în lumea aceasta fără grijă și o dorește aceasta, dar voiește să viețuiască totodată în virtute, e străin de calea aceasta. Căci dreptii nu numai că se nevoiesc în faptele cele bune, ci se și află de bună voie într-o mare nevoiță pentru biruirea ispitelor, pentru cercarea răbdării lor. Dar sufletul care are frica de Dumnezeu nu se teme de ceva care-l vatămă trupește. Căci nădăjduiește în El de acum și în vecii vecilor. Amin.

„Atunci când răul omenesc va culmina, Dumnezeu Își va trimite secera pentru seceriș”

Atunci când răul omenesc își atinge punctul culminant, Dumnezeu Își va trimite secera pentru seceriș... [Antihristul] va veni ca un făcător de pace, un conducător bun și înțelept, care poate aduce lumea în rânduială. Cu toate acestea, de fapt, el va fi un vrăjmaș al tuturor, un urâtor a tot ceea ce este bun, un tiran și un făcător de rău, un distrugător a toate; asemenea lui, lumea n-a văzut pe nimeni niciodată și nici nu va vedea vreodată. Fiecare persoană va fi pecetluită; fiecare amănunt sau element al muncii sale și al vieții acesteia, ba și fiecare cuvânt, fiecare mișcare a facultăților mintale va fi sub supraveghere neîncetată, astfel încât ea [persoana] nu va mai avea obiceiul de a cugeta la sine, de teamă ca nu cumva înfățișarea feței să reflecte fără voia sa ceva nepotrivit cu autoritatea conducătorului lumii, adică a Antihristului.

Cugetările unei inimi smerite. Un document din secolul al XV-lea despre viața duhovnicească, Ed. Egumenița

Cauzele adevărate ale cancerului de col uterin

Prevenire corectă și greșită

Odată cu apariția vaccinului *Gardasil* se vorbește tot mai mult despre cancerul de col uterin, dorindu-se aparent o prevenire cât mai rapidă și "eficientă" a acestuia. Să fie oare chiar așa? Sunt prezentate tot mai des statistici foarte îngrijorătoare în ceea ce privește frecvența acestui cancer în rândul femeilor tinere din România, ca și cum ar fi dintr-o dată cea mai frecventă formă de tumoră malignă de care suferă ele la ora actuală.

Dar oare s-a pus problema în mod corect din punct de vedere medical? S-a căutat să se evidențieze adevăratele cauze ale acestei afecțiuni? S-a căutat să se facă o altă prevenire decât cea prin vaccinul atât de scump precum *Gardasil*? Nicidecum, fiindcă ar trebui să descoperim prea multe „plăgi” ...

Care sunt cauzele cancerului de col uterin descrise în literatura de specialitate?

La mai mulți autori români am regăsit aceleași cauze majore: *contracepția hormonală, fumatul și bolile cu transmitere sexuală*. Aceleași cauze, la care se adaugă și alți factori favorizanți, le găsim și la autorii din străinătate.

1. Contraceptivele hormonale

a. „Cancerul de col uterin poate apărea după un consum prelungit de contraceptive orale combinate (COC) de peste 5 ani. Riscul apariției acestui tip de cancer crește cu 1,3-1,8%. Studiul Oxford/FPA arată o creștere a frecvenței tuturor formelor de cancer de col uterin

raportat la durata de utilizare a COC.” (1)

b. „Evoluția spre cancer a leziunilor date de HPV (virusul papiloma uman) comportă probabil activarea sau inactivarea unor gene necunoscute, poate sub influența unor cofactori ca administrarea de contraceptive orale, *tabagism* și alți factori mai puțin cunoscuți”. (2)

c. „COC favorizează apariția anumitor tipuri de cancer și reduc riscul apariției altora; astfel studiile epidemiologice au evidențiat o creștere a riscului cancerului de sân, de col uterin, a cancerului de ficat (dar și a tumorilor benigne hepatice) și a cancerului de piele, precum și o scădere a riscului cancerului uterin și ovarian..” (3).

2. Bolile cu transmitere sexuală

a. Infecția cu HPV apare mai frecvent la femei care au și alte boli cu transmitere sexuală: *gonoree, candidoză, trichomoniază*.” (4). Dar, ne întrebăm, de cine este favorizată apariția acestor boli

Patimile Domnului

Săptămâna Mare, poate perioada liturgică cea mai tainică din întregul an bisericesc, are o semnificație deosebită pentru istoria omenirii, pentru viața fiecărui credincios, dar și pentru timpul care a mai rămas până la A Doua Venire a Domnului. Aceasta pentru că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nu a pățimit pentru păcatele Sale, ci pentru păcatul lui Adam și al tuturor urmașilor lui, al întregii umanități. Căci, prin fiecare păcat al nostru, după cum ne descoperă Sfinții Părinți, Însuși Hristos este răstignit în chip tainic, ca Cel ce se întristează și suferă pentru fiecare suflet rătăcit.

Apropierea Mântuitorului de această săptămână a pătimirilor Sale a fost însoțită de o tot mai mare încredințare a poporului lui Israel, a noastră a tuturor, privind dumnezeirea Sa. La intrarea în Ierusalim, deja Hristos este primit de mulțime ca Cel proorocit de profeți și așteptat pentru a aduce mântuirea. Duhul Sfânt grăia prin gura copiilor: *Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!* Cum a primit poporul de atunci și cum primim noi, astăzi, această descoperire dumnezeiască?

În cântările slujbelor din această perioadă recunoaștem trei tipuri de atitudini care diferă fundamental prin raportarea la Hristos.

În Miercurea Mare este pomenită femeia cea păcătoasă care a uns pe Domnul cu mir, amintind astfel de îngroparea Sa.

În Joia Mare se face amintire de vânzarea lui Iuda, unul dintre ucenicii

Domnului, care trebuia să știe mai bine ca oricine că Îl vinde pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

În Vinerea Mare îi vedem adunați pe fariseii și cărturarii care de mult își puseseră în minte să-L omoare pe Hristos și așteptau numai momentul potrivit. Alături de ei sunt și aceia care cântaseră cu numai câteva zile mai înainte: *Osana, Fiul lui David...*, iar acum se leapădă de El strigând: *Răstignește-L, Răstignește-L!...*

POCĂINȚA FEMEI PĂCĂTOASE

Pocăința femeii păcătoase este modelul pe care ar trebui să-l urmeze lumea întreagă, căci nimeni nu-i lipsit de păcat. Iar păcatul însuși este desfrânarea pe care sufletul o face cu gândurile și faptele străine de poruncile lui Hristos sau de glasul propriei conștiințe. Dar, pocăindu-ne ca femeia desfrânată, avem nădejdea că vom fi primiți înapoi precum fiul risipitor și vom fi părtași Învierii și Împărăției celei de sus.

Femeia care era mai înainte desfrânată, degrab s'a arătat înțeleaptă, urând lucrurile păcatului celui grozav și desmierdările trupului; aducându-și aminte de rușinea cea mare și de osânda muncii, pe care le vor răbda păcătoasele și desfrânații; dintre care cel dintâi fiind eu, mă îngrozesc; dară petrec în obiceiul cel rău, eu nebunul. Iară femeia cea desfrânată temându-se și sânguindu-se, a venit degrabă strigând către Mântuitorul: Iubitorule de oameni și îndurate, izbăvește-mă de întinâciunea faptelor mele. (Miercurea Mare, icosul)

VÂNZAREA LUI IUDA

În opoziție cu femeia păcătoasă se află Iuda, care, din ucenic apropiat al Domnului, se transformă în vânzător al Său. În Iuda se recunosc cei care, deși L-au primit pe Hristos la botez și au luat numele de creștin, L-au părăsit mai târziu și chiar L-au vândut pentru mărunte avantaje materiale, pentru desfătărilor lumii acesteia.

Astăzi Iuda se leapădă de cinstea lui Dumnezeu și se înstrăinează de dar; fiind ucenic, se face vânzător; în primire prietenească ascunde vicleșug și nebunește socotește că este mai bine a sluji iubirii de argint, decât dragostei Stăpânului, făcându-se povață adunării celei fărădelege. Iară noi având mântuire pre Hristos, să-L slăvim.

(Vinerea Mare, Antifonul al 4-lea)

În Iuda îi recunoaștem pe cei care au avut răgaz de pocăință până la adânci bătrâneți, dar care nu au vrut să se întoarcă cu pocăință la Dumnezeu nici măcar în ceasul al doisprezecelea. Asemenea lui Iuda, aceștia aleg mai repede un mijloc sinucigaș de adormire și anestezie a conștiinței, cum ar fi băutura, desfrânarea și poate doar „inofensivul” televizor, decât să se lepede de păcat și cu smerenie și puțină osteneală să câștige Împărăția cerurilor.

Simțirile noastre curate să le aducem înaintea lui Hristos și ca niște prieteni ai Lui, sufletele să le jertfim pentru Dânsul și să nu ne sugrumăm cu grijile lumii ca Iuda. Ci, să strigăm în cămărilor sufletelor noastre: Tatăl nostru, Care ești în ceruri, izbăvește-ne pre noi de cel viclean. (Vinerea Mare, Antifonul 1)

Cum de-L vinde Iuda pe Mântuitorul, deși avea „atâta nor de mărturii” că este Fiul lui Dumnezeu? Cum de nu înțelegem noi cei de astăzi că viața cea adevărată este în Hristos, că nu avem pe

pământ un ajutor mai mare decât pe Dumnezeu, iar după moarte ajungem tot în mâinile Lui?

Astăzi Iuda lasă pre învățătorul și primește pre diavolul; se orbește cu patima iubirii de bani, cade din lumină întunecatului. Că în ce chip ar fi putut vedea cel ce a vândut pre luminătorul cu treizeci de arginți? Iară nouă a răsărit Cel ce a pățimit pentru lume. Către Care să strigăm Cel ce ai pățimit și îndurare de la oameni n-ai primit, slavă Ție. (Vinerea Mare, Antifonul al 4-lea)

CINA CEA DE TAINĂ

Mare este sfatul Cinei celei de Taină, căci mare este virtutea smereniei pe care Mântuitorul prin propriul exemplu o predă apostolilor și, prin aceștia, lumii întregi. Numai prin smerenie se poate purta crucea și numai prin cruce se poate ajunge la Înviere.

Ceea ce ține apa cea neținută și cea mai presus în văzduh, care înfrâneză adâncurile și oprește mările, înțelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare și a spălat picioarele slugilor, Stăpânul. (Joiă mare, cântarea a 5-a)

Pe urmele făcătorului de minuni **Sfântul Ioan Maximovici**

Cine citește viața Sfântului Ioan Maximovici, nu se poate să nu-l îndrăgească și să nu-l simtă pe Sfântul foarte apropiat sufletului său. Mulți dintre creștini îl consideră cel mai mare sfânt contemporan. Eu l-aș numi pe Sfântul Ioan, *Sfântul Apostol Pavel al zilelor noastre* și aceasta pentru că a propovăduit cu mult curaj Cuvântul lui Dumnezeu în foarte multe țări: în Serbia, în Franța, în Belgia, în Olanda, în China, în Filipine, în America.

M-am rugat Sfântului să mă învrednicească să ajung să mă închin la moaștele sale care se află într-o catedrală pe care a construit-o cu câțiva ani înainte de mutarea sa la Domnul. Și Sfântul mi-a îndeplinit ruga. Ajunsă în San Francisco, am primit mult mai mult decât am cerut. Sfântul mi-a îndrumat pașii prin locuri

dragi lui, în care nu speram să ajung, locuri despre care chiar și creștinii care locuiesc acolo și care vin des la această catedrală știu foarte puțin.

Așadar, într-o zi cam ploioasă, am pornit alături de un grup de români și de un grup de pelerini ruși prin San Francisco, pe urmele Sfântului Ioan Maximovici avându-l ca ghid pe Ieromonahul Iacov, de la Catedrala Veche, acolo unde Sfântul a slujit până la finalizarea lucrărilor la Catedrala Nouă. Aici, la Catedrala Nouă, am reîntâlnit atmosfera duhovnicească trăită în bisericile și mănăstirile din Rusia. Pe lângă racla cu moaștele Sfântului Ioan creștinii se roagă și la moaștele Sfântului Ioan din Tobolsk (rudă cu Sfântul Ioan Maximovici), Sfântului Gherman din Alaska,

Catedrala ortodoxă rusă din San Francisco

Moaștele sfinților închisorilor izvorăsc mir

Joi, 19 martie 2009, ora 22.00, la Teatrul Luceafărul din Iași a avut loc conferința „Noul Babel european și prigoana împotriva creștinilor”, susținută de ieroschimonahul Hrisostom Manolescu și scriitorul Danion Vasile. Sala - de 500 de locuri - a fost arhiplină, mulți stând în picioare. Spre sfârșitul conferinței s-a făcut referire la cinstirea mărturisitorilor ortodocși anticomuniști, modele de rezistență creștină pentru vremurile noastre.

După conferință, credincioșii s-au putut închina la moaștele unor mărturisitori ortodocși din temnița Aiudului, aflate într-o răcliță adusă de Danion Vasile (au putut săruta o parte din craniul unui mărturisitor, dăruită de părintele Justin Pârvu; sub această părticică se află și părticele din moaștele altor patru mărturisitori, trei dintre acestea fiind primite de la Aiud de părintele Serafim de la Mănăstirea Cășiel).

La 10-15 minute după ce mulțimea de credincioși a început să se închine la sfintele moaște, s-a întâmplat o minune: părintele Hrisostom, care ținea răclița în mână, a observat următoarele: „Înclinând puțin răclița, am simțit un lichid uleios curgându-mi pe degete. Concomitent am simțit o puternică mireasmă, ca mai apoi, privind la osemintele din răcliță, să constat că deasupra moaștelor se afla o impresionantă cantitate de mir, circa două trei lingurițe. Surprins peste fire, le-am arătat credincioșilor racla cu mir. Unii dintre cei care sărutaseră deja moaștele s-au întors uimiți, mărturisind că, cu puțin timp înainte, în raclă sfintele moaște se aflau uscate. Pe dată creștinii s-au strâns în jurul răcliței, din care se vedea cum izvorăște mirul. Mulți dintre cei de față au fotografiat sau filmat racla cu mirul.”

Ca semn de mulțumire pentru milostivirea arătată de Dumnezeu prin

sfinții Săi, poporul a cerut să se facă o rugăciune către sfinții închisorilor. Părintele Hrisostom a citit Acatistul Noului Mărturisitor Valeriu Gafencu și Rugăciunea de proslăvire a noilor mărturisitori. În timp ce creștinii se rugau, din raclă, o dată cu înmulțirea mirului s-au răspândit valuri de mireasmă, fapt simțit de mulți dintre cei de față, fără a se fi consultat între ei. Anunțăm pe cei sceptici că mirosul emanat de mirul osemintelor întrecea ca intensitate și ca obișnuitul miros al mirului de la pangare. Danion Vasile a spus: „Mi se pare că e mai mir decât mirul obișnuit, mirosul era de mir dar și de altceva, mai profund...” „E chiar greu de spus cum era mirosul, era nepământesc. Nimic n-ar fi de ajuns pentru a descrie mirosul, e greu de exprimat în cuvinte. Mireasma era îmbătătoare”, a spus o credincioasă.

La sfârșit au venit să se închine la această slăvită minune doi părinți cunoscuți ai vremii noastre - ieroschimonahul Ioan de la Rarău și părintele Mihail Popescu de la Piatra Neamț, împreună cu un grup de credincioși veniți de la altă conferință. Ei au fost impresionați de cele întâmplate, închinându-se cu multă evlavie.

Credem că această minune vine în sprijinul canonizării sfinților din închisori și al rezistenței împotriva apostaziei și desfrâului promovat de Uniunea Europeană, dovedindu-se un argument care spulberă îndoielile privitoare la sfințenia mărturisitorilor secolului XX.

Se cuvine ca poporul drept-slăvitor, în frunte cu întâi-stătătorii Bisericii, să ia aminte la acest semn dumnezeiesc, sporind evlavia față de mărturisitorii celei din urmă prigoane.

Alecsandra CORBU
Grupul Areopag

Actualitatea în **Biserică**

Greco-catolicii îi calomniază din nou pe credincioșii și episcopii ortodocși români

În urmă cu 250 de ani, iezuiții romano-catolici au ordonat în Ardeal să fie arse sau dărâmate cu tunul peste 250 de mănăstiri și biserici ortodoxe și confiscate alte 500 pe care le-au trecut cu forța la greco-catolicii care nici nu prea existau atunci. Nenumărate sate au plecat în bejenie, trecând în Moldova și în Țara Românească, mii de țărani au fost maltratați, lipsiți de toate drepturile și prigoși pentru că nu vroiau să renunțe la credința ortodoxă. Astfel a fost întemeiată așa-zisa Biserică greco-catolică „martiră” în Transilvania.

Astăzi, continuând o tradiție începută în urmă cu 19 ani, o mână de greco-

catolici nu-și dezmint originea iezuită, mistificând permanent adevărul, strigând continuu că sunt prigoși, aceasta pentru a acumula cât mai multe bogății și biserici. Miza nu-i alta decât prozelitismul. Prin românii rușiți din Biserica Ortodoxă, catolicii vor să-și compenseze pierderea credincioșilor adusă de secularism.

Deși în întâlnirile ecumenice romano-catolicii și uniții cu Roma vorbesc numai despre dialogul iubirii și pace interconfesională, în teren lucrurile stau cu totul altfel. În nenumărate sate din România, greco-catolicii le-au luat ortodocșilor biserica și pământurile. În altele procesele sunt deja pe rol.

La începutul lunii martie, preotul greco-catolic Zaharie Fărcaș, din comuna Urișiu de Jos, se lansa în vehemente și iresponsabile acuzații împotriva Bisericii Ortodoxe Române. După dânsul, „*la fel cum în Afghanistan sunt talibani care în numele lui Allah și al Coranului distrug și omoară pe alții, așa se petrece și la noi. Biserica Ortodoxă îi instigă pe oameni împotriva noastră.*”

Afirmațiile de acest tip au fost reluate și în cadrul unei „mese rotunde” organizată de **Liga Pro-Europa**, principalul aliat al luptei pe care Zaharie Fărcaș o duce de mai mulți ani pentru a dobândi proprietățile B.O.R. din zonă: „*Un singur preot ține patru biserici, ortodocșii easta fiind a noastră, la Urisiu de Sus. El*

Biserica de lemn din Urișiu de Sus, sec. XIX.

Biserica din Urișiul de Jos, datând din anul 1748 și declarată monument istoric.

nu vor să ne dea biserica, aceasta fiind a noastră, la Urisiu de Sus. El celebrează doar o singură liturghie într-o duminică sau de sărbătoare, celelalte sunt încuiate. Nu cerem altă biserică, ci pe a noastră. Și a fost și o hotărâre de instanță în care se puteau celebra slujbele alternativ. Atunci ne-a amenințat: «Ce, vrem lupte de stradă?». Deci instigă populația împotriva noastră.»

Pentru a lămuri care este adevărul, redacția *Presei Ortodoxe* l-a contactat pe părintele Alexandru Pop, parohul ortodox al satelor Urișiul de Jos și Urișiul de Sus. Cu mâhnire am putut constata că situația reală din cele două sate stă radical diferit față de cea prezentată de site-ul greco-catolica.org, cel ce a preluat declarațiile lui Zaharie

Fărcaș. Spunem cu mâhnire, căci încă o dată greco-catolicii ne încredințează prin aceasta că nu și-au schimbat deloc intențiile prozelitiste.

Astfel, dintre cele două sate, Urișiul de Sus și Urișiul de Jos, ultimul dintre ele a fost dintotdeauna și este 100% ortodox, numărând aproximativ cinci sute locuitori. Greco-catolicii au fost, așadar, doar în Urișiul de Sus. În anii 1950, însă, preotul greco-catolic trece la Biserica Ortodoxă Română, împreună cu toate proprietățile, precum și cu biserica parohială a satului Urișiul de Sus. După anii 1990, puține familii s-au întors la cultul greco-catolic, astfel încât, în recensământul din anul 2002, în satul Urișiul de Sus se numărau doar 43 de

persoane afiliate cultului greco-catolic, față de cele aproximativ 320 de persoane care aparțineau cultului ortodox. În plus, populația greco-catolică din acest sat, ca și din alte regiuni cu probleme similare, este îmbătrânită și în scădere. Proporția credincioșilor este deosebit de importantă în toate disputele asupra proprietăților bisericești cu Uniații, fiind trecută cu vederea în mod constant de partea greco-catolică.

Cu toate că populația greco-catolică din Urișiul de Sus are la dispoziție o capelă în care se pot desfășura serviciile religioase, preotul greco-catolic Zaharie Fărcaș a început o serie de demersuri și presiuni juridice asupra parohiei ortodoxe din localitate, atât asupra pr. Alexandru Pop cât și asupra

credincioșilor simpli. Ținta revendicărilor sale este biserica de lemn, monument istoric, dar și terenurile parohiei ortodoxe din satul Urișiul de Sus.

„Argumentul” adus cu persuasiune de pr. Fărcaș este acela că ortodocșii au deja patru biserici. Parohul Alexandru Pop, un om de o mare modestie și valoare duhovnicească, iubit de toți credincioșii, care slujește în localitate de 34 de ani, ne-a declarat că, prin grija și ajutorul ortodocșilor, s-au construit, într-adevăr, pe lângă cele două bisericuțe de lemn, încă două biserici, atât în Urișiul de Sus, cât și în cel de Jos. Nu este oare absurd să reprozezi unei comunități ortodoxe de mai bine de opt sute de suflete că s-a îngrijit să

Biserica nouă din Urișiul de Jos

aibă două biserici noi pe lângă cele două de lemn, micuțe, neîncăpătoare și declarate monumente istorice?

În ceea ce privește situația juridică, lucrurile sunt iarăși foarte clare și, din nou, arată nedreptatea demersurilor pr. Z. Fărcaș. În procesul intentat de acesta parohiei ortodoxe Urișiul de Sus a fost dată, inițial, o soluție ce prevedea „slujirea alternativă”. La recursul intentat de pr. Alexandru Pop, instanța a decis, însă, că biserica aparține de drept parohiei ortodoxe și s-a anulat soluția unei slujiri alternative (soluție care este, de altfel, și necanonică).

Mai mult decât atât, preotul greco-catolic Zaharie Fărcaș a deschis dosare penale țăranilor care avuseseră arondate felii din terenul parohiei din Urișiul de Sus, deși terenurile respective aparțin juridic Bisericii Ortodoxe și fuseseră doar lăsate de părintele paroh țăranilor pentru a se folosi de ele la susținerea familiilor. Hărțuiala i-a determinat pe oameni să lase terenurile necultivate de frica represaliilor, situație care s-a reglat din momentul în care pr. Alexandru Pop a eliberat un document prin care arăta ca Biserica Ortodoxă îi împuțernicește pe săteni să folosească terenurile.

La ce bun toate aceste hărțuiri de ani de zile? În numele cui se duc ele și cui folosesc? Să înțelegem din acestea, oare, că metoda uniată nu se poate dezice de originile sale istorice și folosește forța și intimidarea, împotriva ordinii de drept și a bunului simț?

Aducem aminte cititorilor noștri că, după dreptul canonic ortodox, biserica și terenurile parohiei aparțin comunității.

În schimb, după dreptul canonic catolic, biserica și terenurile aparțin ierarhiei și, în ultima instanță, Papei. Aceasta pare a fi, de altfel, și logica după care se conduce preotul greco-catolic Zaharie Fărcaș, vrând să smulgă biserica și terenurile din mâinile localnicilor pentru a le reda unei structuri organizatorice căreia îi lipsesc credincioșii. Ascunde oare dorința de dobândire a unor bunuri imobiliare, împotriva oricăror norme de drept și ale realității de fapt, intenția de a desfășura prozelitism?

Cât privește logica „înfrățirii cu dracul pentru a trece puntea”, adică a alianței preotului Fărcaș cu Liga Pro Europa, aceasta este pur iezuită. Numai în cazul iezuiților scopul scuză mijloacele și numai o astfel de logică poate explica alăturarea unui preot, chiar dacă este el greco-catolic, la o organizație recunoscut atee, care militează pentru scoaterea icoanelor și a religiei din școli! (P.O.)

Mitropolia Clujului dezaproabă unele afirmații provocatoare ale Nunțului Apostolic din România

Centrul Mitropolitan al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului își ia îngăduința de a protesta împotriva unor afirmații provocatoare pe care Excelența Sa Monseniorul Francisco-Javier Lozano, nunțul papal în România, le-a făcut în cuvântarea ținută în biserica greco-catolică „Sfânta Familie” din Zalău în ziua de Duminică, 8 martie 2009, cerând ca, „din spirit de dreptate, bisericile noastre greco-catolice să fie

restituite”, „pentru a se repara nedreptățile ce s-au făcut în timpul regimului comunist”.

Abordând visceral mai vechile diferende patrimoniale dintre ortodocșii și greco-catolicii din Transilvania, pe care aceștia se străduiesc să le aplaneze prin dialog bilateral, înaltul oaspete uită că un nunțiu apostolic are un statut eminentemente diplomatic, acela de reprezentant al Statului Vatican pe lângă Statul Român, și că nu are căderea de a interveni în probleme de natură strict bisericească.

Pe de altă parte, ne permitem să-i amintim Excelenței Sale că istoria relațiilor dintre cele două Biserici, Ortodoxă și Greco-Catolică, nu începe în 1948, (sub dictatura comunistă), ci în 1700 (sub Imperiul Habsburgic, care nu se putea lăuda cu principii și soluții democratice).

În Arhiepiscopia Clujului, ultimul diferend patrimonial ortodoxo-unit s-a petrecut la Iara și a fost rezolvat printr-o Comisie Mixtă, a cărei rezoluție a fost aprobată de ierarhii ambelor eparhii.

Dorim ca relațiile dintre cele două Biserici românești, care își serbează Paștile la aceeași dată, să continue a se desfășura în duhul păcii și al slujirii, moștenit de la Domnul Hristos și de la Sfinții Apostoli. **(Biroul de Presă al Mitropoliei Clujului)**

Controverse la Senat legate de pașapoartele biometrice. Urmează Camera Deputaților

După ce un vot final asupra ordonanței de urgență ce introduce

ÎPS Mitropolit Bartolomeu, Arhiepiscopul Clujului

pașapoartele biometrice cu cip RFID a fost amânat de două ori la Senat, în cele din urmă actul legislativ a trecut prin aprobare tacită. Procedul aprobării tacite se aplică în momentul în care o lege organică (adică de importanță superioară în ordinea legislativă internă) nu întrunește un vot decisiv, fie pozitiv, fie negativ.

Ședințele Senatului s-au derulat în contextul unor campanii de informare demarate de mai multe organizații ale societății civile de orientare creștin-ortodoxă. Printre acestea amintim pe cele ale Forul Ortodox Român, care a înmânat senatorilor mai multe materiale informative în care se argumenta de ce anume legea trebuie respinsă, realizate de grupuri de experți. De asemenea, Katherine Albrecht, doctor în Educație, Dezvoltare umană și Psihologie la Universitatea din Harvard și cunoscută personalitate ce militează împotriva tehnologiilor RFID, a transmis un

mesaj video senatorilor, îndemnându-i să nu voteze legea.

Este demn de precizat și faptul că în Parlamentul European a fost adoptată o rezoluție critică față de tehnologiile RFID și față de sistemul de identificare biometric. Mai mult, raportorul grec Stavros Lambrinidis, realizatorul unei propuneri de recomandare europene critică, de această dată, față de utilizarea RFID, a declarat în cadrul unei audieri publice că *"monitorizarea indivizilor ar putea transforma pe furis societățile noastre într-o societate Big Brother."*

Și din partea mediului clerical s-au înregistrat reacții puternice. Monahul Filotheu de la Mănăstirea Petru Vodă a depus la Senat o listă cu 150 000 de semnături strânse din toată țara în sprijinul apelului lansat de Arhimandritul Iustin Pârveu în luna

ianuarie, în care se cerea abrogarea ordonanței de urgență. Campania de strângere a semnăturilor continuă de altfel, fiind sprijinită de asociația Acțiunea Pentru Educație și Libertate.

Toate aceste demersuri au fost întărite de un apel al părintelui Justin Pârveu adresat special parlamentarilor. Din cadrul acestui apel, spicuiim: *„Rugându-vă să mă iertați, găsesc de cuviință să vă adresez sentimentele mele de ortodox român și mărturisitor: ne găsim în fața unor stări de lucruri cu totul neobișnuite. Nu e vorba de o problemă financiară, economică sau teritorială, ci este vorba despre ducerea unei națiuni spre pierzanie, este vorba despre un act care are urmări asupra copiilor și nepoților noștri... Noi nu avem nevoie de sisteme de control - de acte de identitate electronice, de cărți de identitate, de carnet de conducere*

Plăcuța Senatului României

electronice ș.a.m.d... dacă nu se ia o hotărâre conform vederilor și aspirațiilor noastre românești și ortodoxe, vom avea de suferit nu numai aici și acum, ci și dincolo în veșnicie.”

Votul final privind pașapoartele biometrice se va în Camera Deputaților, dezbaterile fiind programate la începutul lunii aprilie. (I.B.)

Comunicat sau decizie?

O nouă controversă a apărut pe marginea pașapoartelor biometrice cu cip RFID. Biroul de presă al Patriarhiei Române făcuse public faptul că tema actelor de identitate cu cip va fi luată în discuție în ședința Sfântului Sinod din 25-26 februarie.

Forul Ortodox Român a luat atitudine față de un comunicat de presă al aceluiași birou patriarhal dat publicității pe data de 26 februarie, afirmând că, deși trecea drept „hotărâre” a Sinodului, comunicatul nu era însoțit de semnăturile ierarhilor, așa cum a fost cazul deciziei sinodului mitropolitan de la Cluj, publicat și în paginile revistei noastre în nr. 2.

Forul Ortodox Român a atenționat în două rânduri Patriarhia asupra neregulilor legate de comunicatul biroului de presă. În scrisoarea deschisă făcută publică pe data de 9 martie, FOR afirmă: „*Considerăm comunicatul de presă nr. 21/26 febr. 2009 un fals, întrucât prin acesta biroul de presă al Patriarhiei se substituie Sfântului Sinod, emițând un text prolix și evaziv, pricină de tulburare și sminteală în rândul credincioșilor, fără a da publicității sursa (decizia nr. 638/2009), în cazul în care aceasta există cu adevărat (fapt care nu reiese deloc din enumerarea deciziilor Sfântului Sinod făcută în comunicatul nr. 22/27 februarie 2009 al aceluiași birou de presă, unde nu se regăsește și decizia „nr. 638”). Dacă totuși documentul există, în virtutea transparenței de care se cuvine să dea dovadă o atare instituție, trebuie ca textul original al deciziei să fie dat urgent publicității, mai ales că în ultimii ani documente de mare importanță au ajuns să vadă lumina tiparului într-o altă formă decât fuseseră formulate în plenul Sfântului Sinod.” (I.B.)*

Actualitatea laică

Prevederile fărădelegii din noile Coduri legislative:

Codul Penal:

- dezincriminarea avortului auto-provocat
- considerarea fătului ca nefiind încă viu (!)
- dezincriminarea incestului „nesilit”
- dezincriminarea prostituției practicate de bunăvoie

- tratarea „blândă” a bigamiei, care poate fi pedepsită doar prin amendă
Codul Civil:

- legiferarea experimentelor medicale efectuate asupra minorilor sau persoanelor lipsite de discernământ
- interzicerea pedepselor fizice aplicate copiilor, în virtutea „interesului superior” al acestuia

Noul Cod Civil legalizează experimentele științifice pe persoanele cu handicap

Noul proiect de cod civil permite medicilor din România să facă experimente științifice asupra persoanelor lipsite de discernământ datorită unui handicap mintal, inclusiv copii.

Proiectul prevede că experimentele științifice asupra persoanelor cu handicap sunt permise numai dacă riscurile intervenției nu sunt mari, rezultatele vor îmbunătăți starea de sănătate a pacientului *sau dacă testele contribuie în mod semnificativ la dezvoltarea științei*. Dacă experimentele „vor contribui în mod semnificativ la dezvoltarea științei” dar nu vor ameliora starea bolnavului sau o vor înrăutăți, ne întrebăm în virtutea căror criterii și valori va alege medicul? Când e binecunoscut deja traficul de organe care are loc în România... Practic, prin această inițiativă, medicilor li se permite să-i trateze pe cei mai vulnerabili dintre noi

ca pe niște cobai, fără a fi trași la răspundere în vreun fel.

Inițiativa prevede, de asemenea, că minorii sub 14 pot să-și dea singuri acordul asupra unor intervenții medicale fără acordul părinților. Sau cu acordul acestora numai în cazuri foarte grave. Ceea ce deschide larg porțile unor mari abuzuri: copiii sunt scoși de sub autoritatea legală a părinților pentru a putea fi manipulați după voie... și bisturiu.

Inițiativa a fost deja contestată atât de Autoritatea Națională pentru

Persoanele cu Handicap, care afirmă că persoanele cu handicap mintal nu-și pot da acordul, cât și de cei de la Protecția Copilului, care spun că experimentele asupra minorilor sunt periculoase și încurajează traficul de persoane. (Cf. *Ziua* din 19 martie 2009) (P.M.)

Noul Cod Penal, coadă de topor cu etichetă europeană

La mijlocul lunii martie au intrat în dezbateră Parlamentului noile coduri juridice – Cod Penal, Codul de Procedură Penală și Codul de Procedură Civilă. După cum a declarat primul ministru, dl. Emil Boc, „adoptarea Codurilor răspunde exigențelor CE pentru a ridica monitorizarea pe justiție”. Trebuie precizat că monitorizarea pe justiție este, în acest moment, una din cele mai puternice pârgii de control pe care Comisia Europeană le exercită asupra României, fiind capitolul în care țara noastră este mereu „amenințată” cu rapoarte critice venite de la Bruxelles. De aceea primul ministru s-a grăbit să declare că noile coduri respectă exigențele

europene. Care sunt însă aceste exigențe? Se pare că, în materie de moralitate, unele foarte, foarte joase. Practic, Noul Cod Penal nu mai incriminează incestul și prostituția. Da, nu este greșeală de tipar – incestul și prostituția sunt activități care nu mai contravin legii și nu se mai pedepsesc. Se pedepsesc doar atunci când există abuz sexual, lipsa consimțământului. Justificarea pe care a adus-o Ministerul de Justiție este pur sofistică – incestul ar fi o problemă de patologie socială, nu o problemă penală, iar prostituția poate fi combătută doar prin sancțiuni administrative (amenzi)... Ministerul, în justificarea sa, a întărit și mai mult legătura cu spațiul european legislativ, afirmând că „renunțarea la incest ca incriminare autonomă se regăsește și în alte coduri penale europene adoptate sau modificate în ultimii ani.”

Dar chiar Tratatul de la Lisabona, Constituția de facto a Uniunii Europene, are aceeași logică extrem de permisivă față de delicturile sexuale nefirești. S-a observat că în protocoalele care însoțesc tratatul pedofilia nu mai este incriminată.

Deși se face multă vorbărie despre protecția minorilor, neincriminarea pedofiliei este semnificativă, având în vedere că în protocoalele ce însoțeau vechiul proiect de Constituție Europeană era incriminată în mod expres.

În condițiile în care întreaga lume trăiește o criză profundă a moralității, în care nici măcar numele de tată și mamă nu mai sunt respectate ci, de multe ori, scoase în afara legii, când se legiferează relațiile homosexuale și multe ale acte nefirești naturii umane, este un sofism ieftin să faci apel la sancțiunea morală pe care trebuie să o dea societatea faptei incestului sau prostituției. Aceasta sancțiune nu există, iar acum, prin dezincriminarea incestului și a prostituției cade și cenșura juridică, ultima barieră care mai stăvilea, cât de cât, urâciunea pustiirilor.

Cât despre noi, ne aducem aminte, încă odată, de proorociile Sfinților Părinți care vorbesc despre obiceiurile „desfrânate și preadesfrânate” ce vor fi încurajate de perpetuatorii împărăției antihristice în vremurile de pe urmă... (P.M.)

În statul Idaho – SUA, pacienții au datoria de a muri

Senatul statului Idaho – SUA, a votat o lege în care medicilor li se permite să refuze tratamentul unui pacient a cărui îngrijire o consideră inutilă. Legea este atât de permisivă încât medicilor li se permite să refuze tratarea unui pacient *în ciuda unei cereri prealabile explicite scrise de acesta*. Iar legea S. 1114, secțiunea 394504A (4) permite medicilor să refuze tratamentul pacientului în următoarele condiții: „Dacă (a) beneficiarul [tratamentului] este într-o stare vegetativă care persistă, care este ireversibilă și din care beneficiarul nu-și

va căpăta niciodată conștiința; (b) beneficiarul este în comă cronică și

agenți financiari, precum Theodor Stolojan și Mihai Tănăsescu, au făcut apel la *necesitatea* contractării acestui împrumut.

În disprețul oricărei logici economice și al bunului simț, statul român a început să lucreze, iată!, pentru o rețea bancară europeană și internațională, rețea care a dus România la o datorie externă de peste 80 de miliarde de euro.

În mișcarea de înrobire a popoarelor prin criza economică declanșată, România este abia un pion local într-o strategie locală, întrucât alături de noi majoritatea țărilor din fostul bloc comunist au contractat astfel de împrumuturi de la FMI și UE. Ca și în cazul României, mare parte din sumele împrumutate vor merge la băncile străine – în special cele din Austria, Italia și Suedia – care dețin finanțele țărilor din Europa de Est.

Nu fără o oarecare ironie, în acest context aflăm că FMI va intra pe profit din 2010, după ce până acum preconiza pierderi. (cf. frontpress.ro) (P.M.)

Persoanele cu Handicap, care afirmă că persoanele cu handicap mintal nu-și pot da acordul, cât și de cei de la Protecția Copilului, care spun că experimentele asupra minorilor sunt periculoase și încurajează traficul de persoane. (Cf. Ziua din 19 martie 2009) (P.M.)

Noul Cod Penal, coadă de topor cu etichetă europeană

La mijlocul lunii martie au intrat în dezbateră Parlamentului noile coduri juridice – Cod Penal, Codul de Procedură Penală și Codul de Procedură Civilă. După cum a declarat primul ministru, dl. Emil

Boc, „adoptarea Codurilor răspunde exigențelor CE pentru a ridica monitorizarea pe justiție”. Trebuie precizat că monitorizarea pe justiție este, în acest moment, una din cele mai puternice pârgii de control pe care Comisia Europeană le exercită asupra României, fiind capitolul în care țara noastră este mereu „amenințată” cu rapoarte critice venite de la Bruxelles. De aceea primul ministru s-a grăbit să declare că noile coduri respectă exigențele europene. Care sunt însă aceste exigențe? Se pare că, în materie de moralitate, unele foarte, foarte joase. Practic, Noul Cod Penal nu mai incriminează incestul și prostituția. Da, nu este greșeală de tipar – incestul și prostituția sunt activități care nu mai contravin legii și nu se mai pedepsesc. Se pedepsesc doar atunci când există abuz sexual, lipsa consimțământului. Justificarea pe care a adus-o Ministerul de Justiție este pur sofistică – incestul ar fi o problema de patologie socială, nu o problemă penală, iar prostituția poate fi combătută doar prin sancțiuni

